

Arrest

nr. 138 429 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), die beiden aan de verzoekster worden ter kennis gegeven op 11 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 februari 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 27 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk, doch ongegrond bevonden en wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Tegen deze beslissingen

dient de verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 131 688.

1.2. Op 1 juli 2013 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij beslissing van 3 september 2013 wordt de aanvraag niet in overweging genomen.

1.3. Op 27 september 2013 dient de verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 29 oktober 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 11 december 2013 wordt ter kennis gegeven. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.09.2013, met aanvulling op 10.10.2013, werd ingediend door :

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Betrokkene verwijst naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft het feit dat betrokkene op 03.02.2009 een aanvraag art. 9ter heeft ingediend, dient er opgemerkt te worden dat deze procedure op datum van 27.02.2013 werd afgesloten met een ontvankelijke doch ongegronde beslissing, aan betrokkene betekend op 06.06.2013. Hieropvolgend werd het attest van immatriculatie, afgeleverd op basis van haar aanvraag art. 9ter, ingetrokken. Het feit dat betrokkene in beroep ging tegen deze beslissing vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien dit beroep geen schorsende werking heeft. Ook het feit dat de procedure art. 9ter meer dan 4 jaar heeft geduurd vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf geeft.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: betrokkene heeft aids) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Betrokkene beweert dat het onverantwoord is om haar terug te sturen naar haar land van herkomst daar er ernstige redenen zijn dat betrokkene een reëel gevaar loopt wegens de bijzondere situatie die er heerst in Ghana en omwille van haar persoonlijke situatie waardoor zij tot een kwetsbare groep behoort. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, behaalde een attest van inburgering, is werkwilleg, heeft een vrienden- en kennissenkring en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)

1.4. Op 27 september 2013 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die eveneens op 11 december 2013 aan de verzoekster ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om grondgebied te verlaten van 27.02.2013, aan betrokkene betekend op 06.06.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 27.09.2013.

(...)

1.5. Op 18 juli 2014 vertrekt de verzoekster vrijwillig naar haar land van herkomst.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve vast dat de verzoekster niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Het belang dient actueel te zijn. Dit houdt in dat het belang niet enkel dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift maar ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak over de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 18 juli 2014 vrijwillig is vertrokken naar haar land van herkomst. Ter terechtzitting betwist de advocaat van de verzoekster niet dat zij vertrokken is. Gevraagd naar het actueel belang stelt zij dat het belang behouden blijft ten aanzien van het inreisverbod (bijlage 13sexies) en vergoelijkt zij waarom zij uiteindelijk toch vertrokken is, namelijk omdat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgewezen.

Een vreemdeling die een machtiging tot verblijf wenst aan te vragen, moet deze aanvraag in principe overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekster om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de door de verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag "niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland". Nu de verzoekster vrijwillig is teruggekeerd naar haar land van herkomst, zijn er per definitie geen buitengewone omstandigheden

meer op grond waarvan zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om er, indien zij nog steeds de intentie heeft om een verblijfsmachtiging aan te vragen, deze aanvraag volgens de gewone procedure overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet in te dienen, namelijk door de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland (cf. RvS 13 maart 2009, nr. 180.989).

Bijgevolg ontbeert de verzoekster thans het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk.

2.2. Gelet op het voorgaande dient de vraag naar de verknochtheid tussen de bestreden beslissingen niet te worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. De verzoekster voert in een eerste middel, dat gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.2. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, waarover in punt 2.1. van dit arrest reeds werd geconcludeerd dat het beroep ertegen onontvankelijk is.

3.2.1. In het tweede middel, dat gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), laat de verzoekster het volgende gelden:

“Dat uiteraard het inreisverbod kennelijk een gevolg is van de negatieve beslissing van haar aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende inreisverbod dient vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.'"

Men geeft een inreisverbod alhoewel cliënte beroep heeft aangetekend tegen haar negatieve beslissing inzake haar regularisatieaanvraag op basis van art 9ter van de vreemdelingenwet en de kans reëel is dat deze vernietigd wordt, gezien de medische problematiek van verzoekster.

Dit inreisverbod dient dan ook vernietigd te worden.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het inreisverbod op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier Van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen,"

Dat men stelt dat het inreisverbod het gevolg is van het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel.

Dat verzoekster wenst te benadrukken dat zij hier geen gevolg aan kon geven! Zij kon onmogelijk terugkeren naar haar land van herkomst, gezien haar medische problematiek, haar langdurig verblijf en haar blijf van integratie in België!

Dat de motivering van dit inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie en er geen afweging gemaakt wordt van de belangen van verzoekster, waaronder het feit dat zij geen strafbare feiten gepleegd heeft en het feit dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst wel degelijk een schending uitmaakt van art 3 van het EVRM en het feit dat zij ernstig ziek is en in het land van herkomst slachtoffer zou zijn van mensonterende omstandigheden omwille van haar medische situatie."

3.2.2.1. Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen laat de verzoekster na in het tweede middel rechtsregels of rechtsbeginselen aan te duiden die zij door de tweede bestreden beslissing geschonden acht.

3.2.2.2. Voor zover de verzoekster een schending van de motiveringsplicht aanvoert waar zij stelt dat de motivering van het inreisverbod "strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie en er geen afweging gemaakt wordt van de belangen van verzoekster", wordt er op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ingevolge artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Het hier bestreden inreisverbod wordt gestoeld op het feit dat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2013, dat haar werd betekend op 6 juni 2013, en op het feit dat zij op 27 september 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. De motivering van het inreisverbod houdt dus geen verband met de redenen waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd bevonden, doch is enkel gestoeld op het loutere feit dat de verzoekster een dergelijke aanvraag heeft ingediend nadat haar het bevel was gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat het inreisverbod de motieven van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt niet vermeldt.

Er wordt in het verzoekschrift niet verduidelijkt met welke 'instructies' de motivering van het inreisverbod strijdig zou zijn.

De verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat met de tweede bestreden beslissing geen afweging gemaakt wordt van haar belangen, "*waaronder het feit dat zij geen strafbare feiten gepleegd heeft en het feit dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst wel degelijk een schending uitmaakt van art 3 van het EVRM en het feit dat zij ernstig ziek is en in het land van herkomst slachtoffer zou zijn van mensonterende omstandigheden omwille van haar medische situatie*". Uit de synthesesnota 6391774, die zich bevindt in het administratief dossier, blijkt immers dat bij het nemen van de tweede bestreden beslissing rekening werd gehouden met de volgende aangehaalde elementen in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: "*problemen in het land van herkomst*", "*art 3 EVRM*", "*ziekte*", "*elementen van integratie*", "*instructies van Turtelboom*" en "*lange procedure 9ter*".

Hoe dan ook wordt er op gewezen dat de tweede bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en nog minder de verzoekster verplicht terug te keren naar haar land van herkomst. De tweede bestreden beslissing houdt enkel een inreisverbod in voor het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit voor de duur van drie jaar. Anders dan de verzoekster voorhoudt, ligt haar vermeende vrees voor mensonterende omstandigheden ook niet aan de basis van het afleveren van het inreisverbod aangezien uit de motieven van de beslissing blijkt dat het inreisverbod is genomen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet omdat zij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. De verzoekster kan derhalve niet ernstig voorhouden dat de beslissing een afweging diende te maken nopens artikel 3 van het EVRM.

De verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN